

FORSKNING I PÆDAGOGERS
PROFESSION OG UDDANNELSE

Minoritetsdanske drenge som målgruppe i et kriminalitets- forebyggende velfærdsarbejde

Lone Bæk Brønsted

lektor, Ph.D., Københavns Professionshøjskole. lo@kp.dk

<https://tidsskrift.dk/FPPU>

Resumé

Artiklen tager sit empiriske udgangspunkt i SSP-samarbejdet, som har den samfundsmæssige opgave at forebygge kriminalitet hos børn og unge for derved at skabe sikkerhed og tryghed for et områdes befolkning. En del af arbejdet i SSP er at lokalisere, udpege og hjælpe kriminalitetstruede børn og unge. Ved at zoome ind på denne del af arbejdet viser artiklen, hvordan et ubehag i udpegningen og kategoriseringen af en gruppe af minoritetsdanske drenge bliver synlig i samtaler som en hvisken, der rummer affekt og ambivalens. Måden, der hviskes på, er også en indgang til at forstå noget generelt om et sikkerhedsskabende velfærdsarbejdes karakter. Nemlig, at velfærdsarbejde skabes og genskabes gennem forestillinger om den velfærdstrængende anden, og at det derfor er centralt at interessere sig for, hvordan den velfærdstrængende anden beskrives og forstås. Afslutningsvis rejser artiklen et spørgsmål om, hvordan velfærdsprofessionelle inden for et pædagogisk felt fremadrettet kan håndtere, at der hersker former for hvisken og tavshed, når den professionelle samtale former sig om unge med minoritetsbaggrund med en uønsket opførsel og adfærd.

Abstract

Welfare professionals' portrayals of boys with minority background as a target group in crime preventive welfare work.

The article discusses welfare professionals' portrayals of crime-prone boys with minority background and their need for crime prevention assistance. The article shows how a discomfort in the categorization of this group of boys becomes visible in conversations like a whisper that contains affect and ambivalence. Whispering is done through hesitant and cautious speech, which is characterized by pauses, lowered voice, and difficulty in finding the right words to describe with. Whispering says something important about the nature of welfare work when this work is about securitization and is aimed at specific target groups. Namely, that welfare work is created and recreated through notions of "the needy other", and that it is therefore central to be interested in how "the needy other" is described and understood. Finally, the article raises a question about how welfare professionals in a pedagogical field can handle forms of whispering and restraint when a professional conversation takes place about boys with minority background with unwanted behavior.

Nøgleord

Velfærdsarbejde, kriminalitetsforebyggelse, hvisken, SSP

Keywords

Welfare work, crime prevention, whispering, SSP

Introduktion

Ungdomskriminaliteten i Danmark har gennem en årrække været faldende, og forebyggende indsatser som boligsocialt arbejde, gadeplansarbejde, fritidsinstitutioner og skoler er lykkedes med at skabe kontakt til grupper af kriminalitetstruede unge. Alligevel er der stadig grupper af unge, som er overrepræsenterede i kriminalitetsstatistikkerne. Det er grupper af unge, som i regeringens aftale om ungdomskriminalitet benævnes som ”den hårde kerne” (Regeringen, 2018), og det er unge efterkommere fra ikke-vestlige lande (Jensen, Klement, Nielsen, & Vitus, 2019). Der er forskellige forklaringer på de dynamikker og faktorer, der er i spil for at forklare kriminalitet blandt unge. Jeg vil i denne artikel placere mig i en forklaringsramme, hvor stempling, stigmatisering og racisme i det kriminalitetsforebyggende arbejde menes at have betydning for unges veje mod kriminalitet. Med dette fokus er denne artikels bidrag til et temanummer om ungdom at vise, hvordan velfærdsprofessionelles fremstillinger af minoritetsdanske unge og deres behov for kriminalitetsforebyggende assistance også er et blik ind i et velfærdsarbejdes forståelser af og forestillinger om netop disse unge og deres behov.

Nærværende artikel tager sit empiriske udgangspunkt i SSP¹-samarbejdet, hvor SSP-medarbejdere har den samfundsmæssige opgave at forebygge kriminalitet hos børn og unge for derved at skabe sikkerhed og tryghed for et områdes befolkning. En del af dette arbejde er bredt forebyggende. Det foregår på lokale skoler og klubber, hvor pædagoger og lærere er i daglig kontakt med børn og unge, hvor de arbejder med f.eks. trivsel, inklusion eller forældresamarbejde. Det sker også i gaderne og i gårdene, hvor politiet patruljerer, og gadeplansmedarbejderne laver opsøgende arbejde for at få de unge i tale og guide dem videre mod etablerede fritidsaktiviteter eller i gang med et fritidsjob. En del af SSP-arbejdet er også at lokalisere, udpege og hjælpe særlige børn og unge, hvis adfærd har vakt bekymring om fremtidig kriminalitet. Det kan være gennem adfærd, hvor de unge har en truende opførsel over for andre, begår hærværk eller vold, eller det kan være, at de hænger ud på steder i området, som af andre derfor opleves som utrygge og farlige. I denne artikel tager jeg udgangspunkt i denne sidste del af SSP-arbejdet, som er målrettet udpegningen af disse utryghedsskabende børn og unge. Dette med et særligt fokus på, hvordan det er svært for de velfærdsprofessionelle at beskrive problemer med især drenge med minoritetsbaggrund i denne sammenhæng. Her drejer det sig nemlig ikke kun om, hvordan de velfærdsprofessionelle beskriver drengene og deres situation gennem ord og kategorier, men også om måderne, som det kommunikeres på, der afspejler et vist ubehag ved at skulle gøre det. Dette ubehag kommer til syne gennem tøvende og varsom tale, som er præget af pauser, sænket stemme og besvær med at finde de rette ord til at

---

1 SSP står for Skole, Socialforvaltning og Politi og er en kommunal og tværsektoriel kriminalpræventiv indsats overfor børn og unge, hvor en kommunes skoler, socialforvaltning og politiet er de centrale aktører. Samarbejdskredsen er dog bredere og rummer f.eks. også fritidsklubber, jobcentre, boligselskaber og det lokale erhvervsliv.

beskrive med, fordi der nødigt skal siges noget, som kan opfattes forkert eller stødende. Med artiklen ønsker jeg at vise, hvordan et sådant ubehag empirisk viser sig, og jeg vil diskutere, hvordan ubehaget er udtryk for en ambivalens i velfærdsprofessionelt arbejde, når dette arbejde både skal udpege problematiske unge og deres adfærd og afhjælpe selvsamme problemer.

Med dette fokus ønsker jeg at pege på to emner af relevans for velfærdsprofessionelle generelt, og for uddannelsen af kommende pædagoger, når det drejer sig om at forstå, hvordan kategoriserings- og stigmatiseringsprocesser virker inden for et felt, der har at gøre med at skabe sikkerhed og tryghed. Det første handler om, hvordan velfærdsprofessionelles impuls om gerne at ville hjælpe og gøre noget godt for nogen, står i et ambivalent forhold til at skulle udpege nogen som potentielt farlige eller som tabte for systemet. Det andet handler om at diskutere, hvordan pædagoger kan klædes på til at håndtere samtaler, når samtalen drejer sig om et højspændt, konfliktuelt og politiseret emne som f.eks. unge med minoritetsbaggrund og kriminalitet.

En målgruppes tilblivelse gennem en impuls om at ville dem det godt

Skabelsen af en målgruppe inden for velfærdsprofessionelt arbejde er velbeskrevet inden for forskning, der interesserer sig for institutionelle marginaliserings-, stigmatiserings- og kategoriseringsprocesser i velfærdsarbejde, der retter sig mod udsatte grupper. Her kan kort nævnes Laura Gilliams og Laila L. Coldings analyser af minoritetsdanske drenges møde med skolen, som viser, hvordan drengene bliver tydelige som problematiske i skolen som konsekvens af institutionel diskrimination, sociale dynamikker omkring f.eks. hård maskulinitet samt lærernes forforståelse af drengene (Gilliam, 2009, 2018, 2021; Lagermann, 2014). Margaretha Järvinen og Nanna Mik-Meyer har vist, hvordan borgere bliver til klienter gennem produktioner af institutionelle identiteter i forskellige velfærdsinstitutioner (Järvinen & Mik-Meyer, 2003; Mik-Meyer, 2017, 2018), og Tegtmejer m.fl. har zoomet ind på denne proces ved at iagttage psykiatriske teams' arbejde med at bestemme sig for, om nogle børn skal have en ADHD-diagnose eller ej (Tegtmejer, Hjörne & Säljö 2018).

Fælles for disse studier er en interesse for at forstå institutionelle og kulturelle processer, der gør nogen til nogen særlige. Fælles er også, at det foregår i velfærdsinstitutionelle sammenhænge, som har til opgave (også) at støtte og hjælpe mennesker i udsatte positioner. Netop dette med at hjælpe og støtte udsatte grupper er centralt i pædagogisk arbejde, og det er en del af opkomsten af et velfærdsprofessionelt arbejdsfelt med tråde tilbage til filantropiske bevægelser (Donzelot, 1979; Villadsen, 2011). I forlængelse af dette interesserer jeg mig her for et velfærdsprofessionelt paradoks i velfærdsarbejdets hjælperelation mellem den, der yder velfærd og den, der modtager og er positioneret som havende behov for hjælp. Det er det paradoksale i, at i den velfærdsprofessionelles impuls om gerne

at ville hjælpe, så gøres modtageren af hjælpen til en, der har behov for hjælpen (f.eks. ”klienten”, ”barnet med en diagnose”). En central analytisk pointe er her, at hjælperelationen består gennem sociale vekselvirkninger mellem konstruktioner af en, der trænger til hjælp, og en, der gerne vil imødekomme dette behov. Relationen bærer altså i sig en cirkularitet, hvor den velfærdsprofessionelles syn på dem, de skal hjælpe, tager form gennem den velfærdsprofessionelles udpegning og karakteristik af en særlig type (f.eks. ”den kriminalitetstruede”). Denne karakteristik rummer i sig et behov hos den udpegede, og dette behov kalder så at sige på den velfærdsprofessionelles hjælp og ekspertise (Brønsted, 2019, 2020; Lea, 2008; Simmel, 1965; Thygesen 2020). Et sådant perspektiv indfanger, hvordan den velfærdsprofessionelle skaber sig selv og sin egen nødvendighed i relation til den, de vil hjælpe, og det peger på noget ganske centralt ved velfærdsarbejde generelt, nemlig at velfærdsarbejde skabes og genskabes gennem forestillinger om den velfærdstrængende anden (Berlant, 2004; Øland, 2019; Øland & Padovan-Özdemir, 2017). Som et bidrag til dette vil jeg her vise, hvordan et ubehag og en modvillighed træder frem som en ambivalens i denne hjælperelations udpegninger og karakteristikker, når velfærdsprofessionelle skal kategorisere andre i situationer, hvor de ikke kan lide at kategorisere.

Et observations- og interviewstudie med fokus på, hvordan nogen etableres som målgruppe for det kriminalitetsforebyggende arbejde

Artiklen trækker på min ph.d.-afhandling (Brønsted, 2019), hvor jeg i 2016-17 gennemførte et 11 måneders langt feltarbejde i to kommuners SSP-samarbejde. Datamaterialet består for hovedparten af observationer af SSP-lokaludvalgsmøder og mandagsmøder samt interviews med involverede SSP-medarbejdere. Jeg deltog på syv månedlige lokaludvalgsmøder, et ledermøde og et årsplansrevideringsmøde i den ene kommune, og tolv ugentlige mandagsmøder samt to SSP-møder på to skoler i den anden kommune. Jeg interviewede 11 SSP-medarbejdere. Her var jeg særlig opmærksom på at få SSP-medarbejderne til at beskrive deres konkrete praksis for dermed at kunne undersøge deres redegørelser for deres arbejde og de børn og unge, som de arbejder med.

I mine observationsnoter var jeg præcis i min nedskrivning af sagte kategorier (f.eks. ”sød”, ”gerningsmand” eller ”lillebror”) for senere at kunne analysere, hvordan SSP-medarbejderne aktivt bruger kategorier i deres samtaler på SSP-møderne, når de beskriver børn og unge, familie og skole.

Artiklens sociologiske analyse er skabt med en mikro-sociologisk og samtaleanalytisk inspiration med et fokus på, hvordan kategorier bliver beskrevet, brugt og forstået i konkrete institutionelle samtaler (Baker, 2004; Garfinkel, 2015; Sacks, 1972). Samtaleanalysens fokus på blandt andet pauser, tøven og ”øh” som markeringer af, at der sker noget problematisk i samtalen (Nielsen & Nielsen, 2005) har været særlig frugtbar for mig i analysen af denne artikels empiriske eksempel.

De to analytiske tilgange gør det desuden muligt at iagttage og beskrive, hvordan markeringer af uønsket opførsel og adfærd også er markeringer af normer for det almindelige, ønskelige og forventelige. Det analytiske perspektiv har generelt fokus på menneskers konkrete samhandling og på, hvordan social orden skabes og opretholdes gennem menneskers tydelige reflektive handlinger og redegørelser (Garfinkel, 2015). Det er et perspektiv, der lokaliserer menneskers oplevelser, opfattelser og fortolkninger i samhandlings- og samtalemønstre, som de udspiller sig mellem mennesker, og det er i disse samhandlinger og samtaler, at social og moralsk orden vedvarende skabes og opretholdes. Det er i disse samhandlinger, at tilsyneladende stabile træk ved socialt organiserede omgivelser konstant realiseres og opretholdes (Jacobsen, 2014).

I analyserne af mit empiriske materiale har jeg fokuseret på samtaler og samtaledeltagernes beskrivelses- og forståelsesarbejde, når de fortløbende gør brug af kategorier, der etablerer de unge som særlige typer af unge. Denne typificering af de unge gør det muligt for de velfærdsprofessionelle at differentiere og sortere mellem nogle unge, der beskrives som socialt forbederlige og andre, som anses som uforbederlige og uden for pædagogisk rækkevidde (Brønsted, 2020). Samtalerne rummer også moralske og sociale normer, der markerer grænser mellem ønsket/uønsket adfærd og forventelig/afvigende opførsel. For eksempel fungerer en type som ”den almindelige unge” som norm for SSP-medarbejdernes bedømmelse af alvoren af en ung persons uønskede adfærd og brud på social orden. Denne norm virker desuden bestemmende for arten af pædagogiske indsatser, der rettes mod den unge. I samtalerne er normen om ”almindelige unge” forestillinger om børn og unge, der har en naturlig biologisk modning, og som er i en livsfase, hvor der kan forventes en adfærd, som er almindelig for livsfasen. ”Almindelige unge” er også nogen, der har forældre, der tager sig af dem (Brønsted 2019).

Jeg vil nu give et empirisk eksempel på en velfærdsprofessionel balancering mellem at udpege og karakterisere nogle minoritetsdanske drenge som værende problematiske og potentielt kriminelle og som nogen, der er søde og som kan hjælpes på rette vej. Det er et eksempel på, hvordan en gruppe bliver tydelige som nogen særlige ved, at man er forsigtig med, hvad man kan sige om dem. Det er også en visning af, hvordan en varsom kategorisering og en udpegning af et behov for hjælp adresserer lokale problematikker for en gruppe drenge i skolen, men ikke direkte adresserer grundlæggende samfundsmæssige dynamikker som marginalisering af udsatte grupper. Eksemplet er et uddrag af en samtale fra et interview med en inklusionspædagog, der arbejder på en skole, og det skal læses som en generel tendens, jeg har set på tværs af mit empiriske materiale. Det er en tendens til tøven og dæmpet tale, når der tales om minoritetsdanske unge i sammenhæng med uønsket opførsel, og det er i situationer, hvor der grines forlegent, eller hvor der hurtigt skiftes emne, når der siges noget, som kan opfattes som diskrediterende overfor denne gruppe af unge.

"... øh, ja, nu har jeg lyst til at sige, jeg ved ikke lige helt hvordan, jeg skal..."

Jeg interviewer inklusionspædagogen på en af de lokale skoler, som er tilknyttet SSP-samarbejdet. Vi taler om arbejdet med inklusion på skolen, og på dette tidspunkt i interviewet taler vi om de børn, der oplever udfordringer ved at være i skolen, og som kunne være målgruppe for SSP-arbejdet. I mit empiriske materiale taler lærere ofte om "vores børn", som er de børn, der går på "vores" skole, eller i hvert fald har gået på skolen, siden de var små. I dette eksempel gentager dette mønster sig også hos inklusionspædagogen, da det her drejer sig om børn, "som ikke har gået her altid". I uddraget er det også tydeligt, at når der tales om en særlig gruppe af disse børn, så er der noget, som er svært at få sagt, og hvor inklusionspædagogen lige skal tænke sig om for at finde de rette ord til det, der er udtalt, men som alligevel kommer til syne.

Interviewuddrag:

Lone: "og hvis vi nu tager nogen af de elever, der er i udskolingen måske, som vil være sådan SSP-materiale, kunne man sige ikk'. Æh altså, hvad for nogen udfordringer oplever du, at de møder ved at gå i skole, altså?"

Inklusionspædagog: "Jah, ved at gå i skole () øh?"

Lone: "Skal skolen rumme dem eller..?"

Inklusionspædagog: "Ja, altså det synes jeg da, at de kan, øhm, vi har haft ligesom en gruppe af drenge som, øhm, ikke har gået her altid og som er kommet og øh, du ved, de fik skabt en masse, øhm, øh, støj omkring sig, lad os sige det sådan, og var også nogen af dem, der ligesom, du ved, kunne være på kanten til at kunne gøre nogle ting, øh, hvor vi har arbejdet rigtig meget med dem i forhold til, prøv lige at hør her, det kan godt, altså, jeg fik faktisk sørget for, at vi fik indkaldt, hvad hedder de, "Anti-radikaliseringenshed", for at tale lidt gruppodynamik, øhm, for også at tale i forhold til, tale med dem omkring det her med, det kan godt være, at I har en anden etnisk baggrund end dansk, men det gør jer ikke til, men hvordan kan I bruge det her til noget positivt, hvordan skal det ikke blive sådan en, øh, ja nu har jeg lyst til at sige, jeg ved ikke lige helt hvordan jeg skal, men altså, hvordan skal det, hvordan skal det ligesom, hvordan kan I gøre det her godt uden at det behøver at blive, og vi er mod dem, og de danske børn vil ikke have noget med os at gøre, og vi vil ikke have noget med dem at gøre fordi, altså, hvordan kan vi arbejde med det her på en, på en øh, på en god måde, hvordan kan I ligesom få skabt en dynamik omkring jer, som kan være god og åbne op, i stedet for at lukke jer ind i jer selv, ikk'."

I samtalen markeres det på flere måder, at vi taler om en særlig gruppe af drenge. Som nævnt tidligere, slås det hurtigt fast, at det er drenge udefra, som ikke altid har gået på skolen, og som forstyrrer ved at skabe "støj" omkring sig. Flettet ind i denne første del af beskrivelsen er også indskudte sætninger som "du ved" og "der ligesom du ved", som er rettet mod mig som interviewer. Disse indskudte sætninger henviser til, at jeg nok har en forudgående viden om sådan en gruppe

drenge, og at det er en viden, som vi er fælles om. Disse små indskudte sætninger er markeringer af ting, der tales om, men som ikke nævnes, og som alligevel forstås af samtalepartnerne. Det er en art mobilisering af en forforståelse af målgruppen, som forbinder beskrivelsen med større fortællinger om ballademagere i skolen, race, kriminalitet, køn og udsathed (Garland, 1996; Gilliam, 2009; Lagermann, 2014). I samtalen spørger jeg som interviewer ikke videre ind til denne første beskrivelse, og jeg markerer heller ikke, at jeg ikke ved, hvad der tales om, så inklusionspædagogen må gå ud fra i sin videre beskrivelse, at jeg ved, hvad der menes. Videre gennem samtalen beskrives drengene nærmere gennem deres adfærd, hvor de er ”på kanten til at gøre nogle ting” og gennem en adfærd, som skaber en dynamik, hvor det bliver ”vi er mod dem”, og hvor de ”lukke(r) jer ind i jer selv”. Denne beskrivelse af adfærd præciseres gennem etniske markeringer af, at det er drenge med ”anden etnisk baggrund end dansk”, som er i konflikt med ”de danske børn”. Markeringerne af legitim og illegitim adfærd i skolen er samtidig en vejviser for pædagogiske indsatser, der kan afhjælpe de udpegede problematikker, og som her bliver at ville hjælpe drengene med at skabe deltagelsesmuligheder for dem i skolens fællesskab.

Udpegningen af drengenes behov for hjælp til at blive en del af de danske børns fællesskab på skolen akkompagneres af forsigtig og dæmpet tale. Til at forstå dette fænomen vil jeg henvise til Trine Brinkmanns begreb om ”hvisken”, som hun har udviklet i forbindelse med en undersøgelse af velfærdsprofessionelt arbejde med flygtningebørn og deres familier (Brinkmann, 2016). Hun definerer hvisken som: “Whispering, then, denotes a nexus of metaphors, comprising doubts, hesitations and indecision, as well as acts of actually lowering one’s voice in more deliberate, pragmatic attempts to tackle a particular situation.” (Brinkmann 2016:166). Denne hvisken udtrykker, hvordan velfærdsprofessionelle performer viden inden for en velfærdsstatslig kontekst, altså, hvordan de praktisk gør stat. Begrebet beskriver, hvordan affekt og ambivalens hos den velfærdsprofessionelle kommer til udtryk i prekære situationer, der både rummer politiske fordringer og individuelle behov for at hjælpe, samt tøven, tvivl og bekymringer ved at skulle gøre det. I eksemplet markeres denne hvisken gennem søgningen efter de rigtige ord, pauserne og den indforståede forforståelse mellem pædagogen og mig som interviewer. Det er også en hvisken, der viser velfærdsprofessionelles praktiske håndtering af intime relationer mellem dem selv og børn, som de både kender, og som de skal gøre noget med, hvilket kan opleves som svært og dilemmafyldt. Det er dog også en hvisken, som utilsigtet kan komme til at kaste et særligt lys på en gruppe af børn, som bliver ekstra tydelige som målgruppe ved, at det er svært at karakterisere dem på en måde, som indeholder et behov for assistance, som kan opleves relevant af gruppen selv, og som den velfærdsprofessionelle kan imødekomme.

Hvisken og tavshed – hvordan kommer vi videre?

I denne artikel har jeg vist, hvordan en gruppe minoritetsdanske drenge skabes som målgruppe i et velfærdsarbejde, der har at gøre med sikkerhed og tryghed. Jeg har vist, hvordan en ambivalens i relationen mellem den velfærdsprofessionelle, som den der yder assistance, og de udpegede drenge, som dem med et udpeget behov for hjælp, er synlig som en hvisken, der viser et situationelt ubehag ved at skulle beskrive drengene. Det er en hvisken, der er synlig i prekære situationer, hvor velfærdsprofessionelle kategoriserer minoritetsdanske drenge som uroskabende inden for et felt, der har med sikkerhed og tryghed at gøre, og som også er et politiseret felt med særlige forestillinger om netop denne gruppe af drenge. I en undersøgelse af tendenser i statslige måder at udøve kriminalitetskontrol på, identificerer David Garland (Garland 1996) to modsatrettede bevægelser inden for kriminologien, som jeg mener har betydning for den observerede hvisken, og som siger noget om dette politiserede felt. Det er to modsatrettede måder at problematisere den kriminelle på, som indfanger en spænding mellem at forstå den kriminelle som en, der er socialt udsat eller som en, der skaber frygt og fjendtlighed. Ved karakteristikken af den kriminelle som socialt udsat tager staten ansvar for afhjælpende foranstaltninger rundt om den kriminalitetstruede ("welfarist criminology"). Ved karakteristikken af den kriminelle som en frygtindgydende anden, dæmoniseres den kriminelle for at skabe frygt og fjendtlighed, der kan legitimere hårdere straffe ("Criminology of the other"). Garland uddyber denne sidste forståelse således: "It is a criminology of the alien other which represents criminals as dangerous members of distinct racial and social groups which bear little resemblance to 'us'. It is, moreover, a 'criminology' which trades in images, archetypes and anxieties, rather than in careful analyses and research findings – more a politicized discourse of the unconscious than a detailed form of knowledge for power." (Garland, 1996: 461). Modsætningen mellem disse to former for problematiseringer fletter sig ind i det velfærdsprofessionelle arbejde. Både som en udfordring af arbejdets iboende impuls om at ville hjælpe nogen gennem forebyggende foranstaltninger, og som former for tavshed og pænhed, når den professionelle samtale former sig om unge med minoritetsbaggrund med en uønsket opførsel og adfærd.

Hanne Marlene Dahl (Dahl, 2012) beskriver i en undersøgelse af tavshed, hvordan tavshed er forbundet med magt og afmagt, og hvordan magt slører sig selv som magt via tavsliggørelse, som begrænser, hvad der kan siges, og hvad der kan tænkes. I mit viste eksempel, og med henvisning til Garlands beskrivelse af "criminology of the other" samt Brinkmanns begreb om hvisken, vurderer jeg på baggrund af analysen, at tale om race, etnicitet og kriminalitet er dele af sådanne tavsliggørelsesprocesser. Politisk korrekthed og pædagogiske idealer slører muligheden for at kunne have en samtale om netop disse emner, når talen falder på konkrete kriminalitetstruede børn og unge, som er bærere af disse kategorier. I det viste eksempel ser jeg dog en sensitivitet hos inklusionspædagogen i forhold

til, hvad det er muligt at sige i denne konkrete samtalsituation. Jeg vil derfor foreslå en faglig opmærksomhed på den sensitivitet for emnet og samtalen, som inklusionspædagogen faktisk demonstrerer, og på en kvalificering af netop denne sensitivitet. Dette kan ske gennem udvikling af en form for kompetence hos den velfærdsprofessionelle til både at kunne sætte ord på den lydhørhed, som er i brug, når samtalen drejer sig om et højspændt konfliktuelt emne, og til at kunne udarbejde kriterier for en samtale, hvor divergerende holdninger og udsagn ikke lukkes ned, men kan komme til syne for at blive adresseret og diskuteret i forhold til pædagogiske udfordringer. Det kræver indsigt i et paradoksalt velfærdsarbejde, hvor det at ville kategorisere og forstå andres behov også er at gøre andre til *nogen med behov*. Det fordrer også viden om de betingelser og den kontekst, som rækker ud over samtalen, men som også former samtalen om den målgruppe, man taler om.

Litteratur

- Baker, C. (2004). Membership categorization and interview accounts. In D. Silverman (Ed.), *Qualitative Research: Theory, Method and Practice* (2nd ed., pp. 162-176). SAGE Publications Ltd.
- Berlant, L. (Ed.). (2004). *Compassion. The Culture and Politics of an Emotion*. Routledge.
- Brinkmann, T. (2016): *When to Whisper?* University of Copenhagen.
- Brønsted, L. B. (2019). *Til statens forsvar. Om SSP-medarbejderes kriminalitetsforebyggende og socialt disponerende arbejde*. Københavns Universitet.
- Brønsted, L. B. (2020). De søde og psykopaterne – eksempler på måder at bekymre sig for uroskabende børn og unge på i SSP-samarbejdet. *Social Kritik*, 161, 15-21.
- Dahl, H. M. (2012). Tavshed som magt og afmagt. *Tidsskriftet Antropologi*, 66, 3-16.
- Donzelot, J. (1979). *The Policing of Families*. Pantheon Books.
- Garfinkel, H. (2015). *Studies in Ethnomethodology*. Blackwell Publishing Ltd.
- Garland, D. (1996). The Limits of the Sovereign State. Strategies of Crime Control in Contemporary Society. *The British Journal of Criminology*, 36, no. 4, 445-471
- Gilliam, L. (2009). *De umulige børn og det ordentlige menneske: identitet, ballade og muslimske fællesskaber blandt etniske minoritetsbørn*. Aarhus Universitetsforlag.
- Gilliam, L. (2018). Minoritetsdanske drenge i skolen: modvilje og forskelsbehandling. *Asteriks* 17, 30-33.
- Gilliam, L. (2021). "Sej er jeg ikke længere" – minoritetsdanske drenge og lysten til skolen. *Dansk Pædagogisk Tidsskrift*, 2, 29-48.
- Jacobsen, M. H. (2014). Etnometodologi og det absurdes sociologi. In M. H. Jacobsen & S. Kristiansen (Eds.), *Hverdagslivet – sociologier om det upåagtede* (2. udgave, pp. 298-344). Hans Reitzels Forlag.
- Järvinen, M., & Mik-Meyer, N. (2003). *At skabe en klient. Institutionelle identiteter i socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag.
- Jensen, S. Q., Klement, C., Nielsen T. R., & Vitus, K. (2019). *Kriminalitet og etniske minoriteter*. Aalborg Universitet.
- Lagermann, L. C. (2014). *Unge i – eller ude af? – skolen: marginaliseringsprocesser og overskridende forandringsbevægelser blandt udskolings elever med etnisk minoritetsbaggrund*. Aarhus Universitet.
- Lea, T. (2008). *Bureaucrats and Bleeding Hearts. Indigenous Health in Northern Australia*. University of New South Wales Press Ltd.

- Mik-Meyer, N. (2017). *The Power of Citizens and Professionals in Welfare Encounters. The Influence of Bureaucracy, Market and Psychology*. Manchester University Press.
- Mik-Meyer, N. (2018). *Professionelles møde med udsatte klienter*. Hans reitzels Forlag.
- Nielsen, M. F. & Nielsen, S. B. (2005). *Samtaleanalyse*. Samfundslitteratur.
- Regeringen. (2018). *Alle handlinger har konsekvenser*.
- Sacks, H. (1972). On the analyzability of stories by children. In J. J. Gumperz & D. Hymes (Ed.), *Directions in Sociolinguistics: The Ethnography of Communication*. Holt, Rhinehart and Winston, Inc.
- Simmel, G. (1965). The Poor. *Social Problems*, 13(2), 118-140.
- Tegtmejer, T., Hjørne, E., & Säljö, R. (2018). Diagnosing ADHD in Danish Primary School Children: a Case study of the Institutional Categorization of Emotional and Behaviourial Difficulties. *Emotional and Behaviourial Difficulties* 23(2), 127-140.
- Thygesen, S. (2020). *Redningsarbejde. Kultursociologiske analyser af relationer og forestillinger i velfærdsarbejde med plejebørn og deres forældre*. Københavns Universitet.
- Villadsen, K. (2011). Modern Welfare and "Good Old" Philanthropy: a forgotten or a troubling trajectory? *Public Management Review* 13(8), 1057-1075.
- Øland, T. (2019). *Welfare work with Immigrants and Refugees in a Social Democratic Welfare State*. Routledge.
- Øland, T., & Padovan-Özdemir, M. (2017). Smil og velkommen! Om flygtningehjælperens godgørende lyster. *Dansk Pædagogisk Tidsskrift* 3, 37-49.